

положение; щото се съгтѣдваше, че едни ту внесеахж дрѣхитѣ си въ черковата и дворѣтъ ѝ, ту ги изнесеахж навнѣ, съ цѣль за скритото имъ тайно нѣщо, а у нѣкой даже съвсѣмъ и безъ цѣль, правено отъ страхъ само за да се намиратъ на гюрюлтня и работа. Като гледахъ отъ горний катъ на училищното здание на това смутено зрѣлище произведено отъ тия людие, рѣкохъ си, че тий днесъ пакъ трѣбва да сж полудѣли, както и вчера по пладнѣ; та се смаяхъ отъ тѣхнитѣ неразбрани страхове и безъ мѣсто викове. Казахъ имъ, «че руситѣ сж дошли въ Стара-Загора и ний се надѣваме тукъ да ги посрѣщаме, а вий искате да бѣгате: какво е станжло пакъ, видѣхте ли нѣщо опасно? — Нъ въ тая паника, кой би ми слушалъ, и който би се уповалъ на мене, разбира се, другитѣ ще му кажтъ, че умъ нѣма, а всяки си караше по неговото знание. Виждамъ, че думитѣ ми не сж взимать подъ внимание, дойдохъ до убѣждение, че ако да нѣма нѣбаква опасностъ, тия людие не ще зимать мѣрки за прѣдпазване, чакай да слѣза долу и да ида при нѣкой други да науча самата истинска причина на това происшествие. Слѣзвамъ долу, раснитвамъ тогосъ-оногосъ и се увѣрихъ за горѣописаната причина, че е наистина и людитѣ да не испатятъ, като ония села до желѣзницата, прѣдпочетохж да избѣгатъ отъ Кара-Бурунъ.

Завръщамъ се назадъ въ училището, растреперанъ и още напълно неубѣденъ, захващамъ и азъ да си събирамъ дрѣхитѣ за да ги внесеахъ въ черковата, свързвамъ единъ денгъ отъ дюшекъ, юрганъ, дрѣхи, горни, долни, нови чехли за черковата, оставямъ само една малка бохчица съ по-главнитѣ ми добри ризи и вѣрни, събирамъ всичкитѣ си книги въ едни дисаги и на два пѣти ги винеамъ въ олтарьтъ, като на безопасно мѣсто, заедно съ мѣдинитѣ си нуждни сѣдове и ги оставямъ тамъ. Послѣ връщамъ се въ училището, распореждамъ всичкитѣ карти по училищната стая, наредихъ всяко да бѣде сгодно за мѣстото си и очаквахъ минутата да заключа цѣлото здание и да си трѣгна; нъ си рѣкохъ да почакамъ още малко да вида вслѣдствието